

Zamanında fikirlerimi kendime sakladığımı söylemişim. Duygularım hakkında böyle bir yazı yazmayı bile düşünmemişim, çünkü onları ifade etme *imkanını* bile bilmiyormuşum herhalde. Bana *duygularından bahsetmiyorsun* diye *saldırarak* duygularımı öğrenebileceğini düşünen biri aklıma geldi, yazıyı okuyunca.

Duygular düşüncelere göre daha akışkan, daha ele geçmez ve daha bulutsu. İfade etmediğim de doğru değil. Duygularımı kelimelerden oluşan *tank taburlarıyla* saldırarak öğreneceğini düşünen insanınki zaten acayip bir yol. En azından *konuşmak istemiyorum* diyerek duygularımı belli etmiş olmalıyım ama anlamazdan gelip üzerime yürümeye devam etmek daha kolay tabii.

Neyse. Duyguların ifadesi daha zor çünkü daha ifade ederken yanlışla düştüğümü, yalan söylediğimi farkediyorum. Üzerinde konuşulabilecek şeyler olduğundan şüpheliyim. İnsan kendini tutarlılıkla zincirlemediyse, duyguları bir andan diğerine değişir. Düşünceler gibi bir zemini, ölçüp biçecek terazisi de yok, o sebeple değiştiğinin bile farkında olmadan değişir bazen.

Bu sebeple duyguları hayatın ve ilişkilerin temeli haline getirmenin büyük bir riski var. Stoikler gibi onların *yapılması gerekenin tam tersini gösteren pusula* olduğunu iddia edemem, Püritenler gibi tamamen bastırılması gerektiğini de düşünmem ama onların *gerçek* olduğunu da iddia edemem. Daha çok zaman zaman dikkate alınması gereken *çocuklar* olarak bakarım. Çoğu zaman yalan söylediklerini de bildiğim çocuklar. Bazen idare edilmesi, bazen beraber oynanması gereken, bazen görmediklerimi gösteren *çocuklar*.

Çocuklarla *iş* konuşmadığımız gibi, duygularımızı da her yere sokmayız. Her konuda duygularımızla hareket edersek, onları da *gereksiz yere* üzmüş oluruz. Bazı çocuklar bazılarında daha uyumlu, bazıları daha yaramaz olabilir, onları dinleyip ihtiyaçlarını görmek, ellerinden tutup gezmek, oynamak ve konuşmak gerekebilir. Bununla beraber bir çocuğa hayatın direksiyonunu vermek, sadece kendimize değil çocuğa da *zulmetmek* olur.

Bir de duygularımla ilişkimin olmadığı veya onların halini hatırını dikkate almadığım söylemek için bütün bu yazılardan habersiz olmak lazım. Bazı yazıları tamamen onlara kulak vererek yazıyorum, bazen bir masanın etrafında oturup konuşuyoruz, bazen fısıldadıklarını kaydediyorum.

Bununla beraber onları insanların sahnesine çıkarırken dikkatliyim. Hele kendi duygularından başkasını umursamayan, duygularının *gerçek* olduğunu düşünen insanlarla konuşurken duyguların taşaya yazılmasından çekinirim. Duygularımı su gibi tutmak ve içinde yüzmek isterim, buz olup beni de hapsetmesini değil.

Duygularım onları ifade edene kadar bile değişmiş olabilir. En ciddisinin bile bir süre sonra anlamı kalmayacağından eminim. Duyguların ne olduğunu anlamayanlarda bu bahsi açmıyorum.